

stand mellem Kønnene, men Samarbejde og fælles Fremskridt bringer Liv i den store Bevægelse.

Det er saa ofte sagt af dem, som fører an i dette Forsøg paa Genindsættelsen af Kvinden i hendes tidligere Ligestilling, at de er »nye Kvinder«, og de er til Tider omtalte, som om de var ulykkebringende i Samfundsordenen. Men Sandheden er den, at vi ikke er ny. Vi som fører an i Nutidens Bevægelse er af den gamle, gamle Teuton-Kvindeslægt, som for 20 Aarhundreder siden banede sig Vej gennem Evropeas Skove og Moradser ved Siden af deres mandlige Fæller; som marscherede med Cimbrerne til Italien og med Frankerne tværs over Rhinen, med Væringerne ind i Rusland og med Alemannerne ind i Schweiz. Vi har i os Blod af en Kvindeslægt, som aldrig solgtes; som ikke bar noget Slør, og aldrig havde indbundne Fødder; hvis realiserede Ideal om Ægteskab var kønsligt Samliv og Lighed i Pligter og Arbejde, og som stod Side om Side med den Mand de elskede saavel i Fred som i Krig. Vi er af en Race, som fra gammel Tid ikke kendte til nogen Fare, og ikke frygtede nogen Død, og dersom end nogle af os nutildags er fødte i daarlige, degenererede Tider, saa rører der sig endnu i os Draaber af det gamle Blod. Selv om det nutildags ikke bliver paa nogen fysisk Slagmark, at vi kommer til at staa ved Siden af vore Mænd, og ikke faar nogen Marsch igennem uigennemtrængelige Skove eller Moradser at lede, er det endnu den gamle Aand, som — altid klar uagtet de to tusinde Aar — rører sig i os paa en finere og dybere Maade; det er Skriget af de gamle frie nordiske Kvinder som vækker Verden nutildags. Hvor end Slaget kommer til at staa for enhver især, i Laboratoriet eller Værkstedet, i Retten eller i Studerekammeret, i Selskabet eller i Handelen, med Pennen og ikke med Sværdet, med Hovedet og ikke med Armen: vi staa endnu Side om Side med de Mænd, vi elsker, for at vove med dem i Kampen, og for at lide med dem i Freden, som Romerne skrev om vor gamle nordiske Kvindeslægt.

Det var disse Kvinder, om hvem de gamle Skribenter fortæller os, at de barfodede og hvidklædte ledede deres nordiske Skarer paa deres lange Marsch til Italien, opmuntrede ved Tanken om, at de ledede deres Folk til et Land med varmere Solskin og rigere Frugthøst. Vi nutildags tror at have faaet Syn paa et Land, badet i et ædlere Sollys end det materielle, med en Frugtbarhed, som er rigere end den, som kun Sanserne kan gribe. Banneret, som vi i vore Dage breder ud er ikke nyt; det er de gamle fri, monogamisk arbejdende Kvinders Standard, som for 20 Aarhundreder siden vejede i Evropeas Skove.

Vi skal bære det videre frem, ethvert Slægtled skal overgive det til de efterfølgende, indtil vi planter det saa højt, at alle Verdens Nationer skal se det, endog den laveste menneskelige Races Kvinder skal samles under dets Folder, og intet Barn skal træde ind i Livet, som ikke fødes i dets Skygge.

Det fjerde Kapitel handler om »Kvinden og Krigen« og fremsætter stærke Grunde for den Tro, at Krig vil ophøre, naar Kvinden faar fuld og lige Del i Regeringen.

Det femte Kapitel handler om »Kønsforskelligheder« og finder i disse et Argument for den lige Stemmeret, i Stedet for det modsatte.

Hvor Kvinder er nødvendige.

Det er netop paa de Omraader for menneskelig Virksomhed, som angaar Kønnets som Køn, at Kvinden som Kvinde har en Rolle at spille, som hun ikke kan overgive i andres Hænder.

Kvindernes Forlangende om at deltage i Regeringspligterne er baseret paa to Hovedpunkter. For det første, at de ikke finder noget i deres Egenskab af Kvinde, som kan udelukke dem som menneskelige Væsener fra Forpligtelsen til at deltage i Regeringens Arbejde. Det andet, men ikke mindre vigtige Punkt, er det, at de i en Retning, nemlig i deres særlige kvindelige Funktioner adskiller sig fra Manden, og danner paa en Maade en Klasse for sig og er forpligtede til at repræsentere dennes Interesser og give Staten betydningsfulde Vink i visse Retninger.

De, der tror, at Ligevægten imellem de store politiske Partier i et hvilket som helst Samfund vilde blive alvorligt forandrede ved Optagelsen af Kvinderne i offentlige Hverv, har uden Tvivl fuldstændig Uret. Grundinddelingen af Mennesker i dem, der er tilbøjelige til at holde paa Fortiden og forsvare det Bestaaende, og dem, som haaber paa Fremtiden og er tilbøjelige til at ville indføre Forandringer, vil sandsynligvis vise sig i akkurat samme Forhold, hvad enten det drejer sig om Kvinder eller Mænd. Kvinderne i alle Klasser vil i Hovedsagen dele deres Klasses Fejl og Dyder. Hvis en Komité var valgt til at dømme om græsk Accent, eller om at træffe en Afgørelse med Hensyn til Uldstoffers og Lærreders Finhed, saa vilde Personernes Køn sandsynligvis ikke have nogen Indflydelse paa Resultatet.

Men der er Punkter — forholdsvis ubetydelige — men som dog har Livsbetydning for Samfundet, i hvilket Kønnets spiller en særlig Rolle.

Det er ikke ligegyldigt, om en Komite, som skal afgøre følgende Spørgsmaal: om midlertidigt Salg af det kvindelige Legeme til Utugt skal være eller ikke skal være en af Staten anerkendt og beskyttet Trafik? eller

om der skal være én Lov for udsvævende Kvinder og én for udsvævende Mænd? om Utroskab fra Mandens Side skal eller ikke skal ophæve den Kontrakt, der binder hans Hustru til ham, i samme Grad som Utroskab fra hendes Side vilde have denne Følge? Det er ikke ligegyldigt om en Komité, der er udsat til at dømme i slige Sager, enten udelukkende bestaar af Mænd, eller udelukkende af Kvinder, eller af begge Køn i Forening. Svarene vil variere efter deres Sammensætning og i nogle Tilfælde være fuldstændig forskellige. Her kommer vi til det begrænsede, men betydningsfulde Omraade, hvor Kønnene som Køn tydeligt spiller deres Rolle, hvor Manden og Kvinden hver har sin Opfattelse og sine Erfaringer; her kan det ene Køn ikke med Rette repræsentere det andet. Her er det, at hvert Køn har noget særligt at bidrage til Racens Udvikling.

Det sidste Kapitel behandler »visse Indvendinger« og besvarer dem paa en mesterlig Maade. Saaledes besvares f. Eks. Indvendingen 1) at Moderskabet er tilstrækkeligt til at optage en Kvindes Evner, 2) at Kvinder vil være ubrugelige til de højeste aandelige Arbejder, 3) at det vil gøre dem mindre tiltrækkende i Mændenes Øjne o. s. v.

Olive Schreiners Syn paa Fremtiden er haabefuld, ikke alene for Kvindens men ogsaa for Mandens Vedkommende.

»Kvinden og Arbejdet« er en klog og god Bog. Enhver burde læse den. A. S. B.

Woman's Journal.

## Premierminister Asquith og Mandstemmeret.

(Efter „The Vote“.)

Mr. Asquiths Udtalelse med Hensyn til at fremføre et Mandstemmerets Forslag næste Samling og overlade Kvindestemmeretsforslaget til et privat Medlems Ændringsforslags ømme Omsorg fandt Sted, lige som vi havde udsendt vort sidste Nummer. Skøndt disse Kendsgerninger nu er velkendte, er det vigtigt, at de faar deres Plads i »The Vote«, som er Organ for »Women's Freedom League«. Vi vil derfor give Sagens Enkeltheder i, hvad vi kan kalde »et Krisis-Nummer«.

Tirsdag Eftermiddag, den 7de November modtog Premierministeren i sit Privatværelse i House of Commons en Deputation fra »Folkets Stemmerets-Føderation«, som udelukkende bestod af liberale Medlemmer af Parlamentet og Medlemmer af Arbejdspartiet. Mr Asquith var ledsaget af sin Privatsekretær. Deputationen lededes af Mr Henderson, Rev Mr Silvester Horné og Mr Rea — alle Parlamentsmedlemmer. De overrakte Ministeren en Petition, underskrevet af 90 Parlamentsmedlemmer og opsat i følgende Ord: